

Sygn. akt II PK 310/16

POSTANOWIENIE

Dnia 9 sierpnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa K.S.
przeciwko M.B. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą B. w K.
o odszkodowanie, wynagrodzenie za nadgodziny,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 9 sierpnia 2017 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 24 czerwca 2016 r., sygn. akt IX Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W., po ponownym rozpoznaniu sprawy, wyrokiem z 24 czerwca 2016 r., oddalił apelację pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w W. z 10 kwietnia 2014 r. złożoną w zakresie zasądzenia na rzecz powódki od pozwanego 24.213,56 zł tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych.

Wyrok Sądu Okręgowego pozwany zaskarżył w całości. Zarzucono naruszenie prawa materialnego, to jest: (-) art. 151 § 1 k.p. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, a w konsekwencji przyjęcie, że powódka pracowała w godzinach nadliczbowych w wymiarze przez nią wskazanym, podczas gdy z przedstawionej przez pozwanego ewidencji czasu pracy nie wynika, żeby powódka pracowała w godzinach nadliczbowych za wiedzą pracodawcy w rozumieniu ww. przepisu, realizując jego szczególne potrzeby. Ponadto, zarzucono naruszenie

prawa procesowego, mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj.: (-) art. 378 k.p.c., art. 382 k.p.c. oraz art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. przez brak uzasadnienia podstawy faktycznej rozstrzygnięcia i poprzestanie na lakonicznym twierdzeniu, że Sąd pierwszej instancji dopuścił i przeprowadził zaoferowane przez strony dowody, na ich podstawie dokonał ustaleń faktycznych i poddał je prawidłowej ocenie prawnej wydając korzystny dla powódki wyrok, nie argumentując, na jakich konkretnie dowodach Sąd się oparł; (-) art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 378 § 1 k.p.c. oraz art. 382 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. polegające na przejęciu przez Sąd drugiej instancji za własne ustaleń faktycznych Sądu Rejonowego, bez przeprowadzenia merytorycznych rozważań w tej kwestii, w sytuacji gdy zarzuty apelacji obejmowały przede wszystkim sprzeczność ustaleń Sądu pierwszej instancji ze zgromadzonym materiałem dowodowym, co skutkowało tym, że zarzuty apelacyjne w nie zostały rozpoznane, w tym: art. 233 § 1 k.p.c. w zakresie, w jakim Sąd przeprowadził błędną ocenę dowodów, a w konsekwencji przyjął, że większość pracowników prowadziła na własny użytek ewidencję czasu pracy, a powódka wykonywała pracę w godzinach nadliczbowych w czasie i wymiarze przez nią wskazanym; (-) art. 378 § 1 k.p.c. oraz art. 382 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. poprzez niewskazanie i niewyjaśnienie w uzasadnieniu wyroku przyczyn, dla których Sąd odmówił wiarygodności i mocy dowodowej zeznaniom świadków A.A. i D.P., i ewidencji czasu pracy przedłożonej przez pozwanego, oraz na podstawie jakich dokumentów uznał, że powódka rzeczywiście pracowała w godzinach nadliczbowych we wskazanym przez nią czasie.

Zdaniem skarżącego skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W ocenie skarżącego oczywiście uzasadnionym jest zarzut naruszenia art. 151 § 1 k.p. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że „powódka pracowała u pozwanego pracodawcy w godzinach nadliczbowych w wymiarze przez nią wskazanym, oraz że w zaistniałej sytuacji przesłanką do podjęcia przez pozwaną pracy w godzinach nadliczbowych były szczególne potrzeby pracodawcy”. Zarzut ten ma być oczywiście uzasadniony, również dlatego, że z przedstawionej przez pozwanego ewidencji czasu pracy nie wynika, żeby powódka pracowała w godzinach nadliczbowych za wiedzą pracodawcy, realizując jego szczególne

potrzeby. Skarżący wskazał, że poczynione przez Sąd ponownie rozpoznający sprawę błędy dotyczące postępowania dowodowego oraz ustaleń faktycznych doprowadziły do niewłaściwych wniosków w zakresie roszczenia powódki o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych, a w konsekwencji niewłaściwego zastosowania ww. przepisu. Ponadto, skarżący wskazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona ze względu na zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 378 § 1 k.p.c. oraz art. 382 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. poprzez przejęcie przez Sąd drugiej instancji za własne ustaleń faktycznych Sądu Rejonowego, bez przeprowadzenia merytorycznych rozważań w tej kwestii. Za niedopuszczalne, w ocenie skarżącego, należy uznać sytuację, w której Sąd drugiej instancji przyjmuje za własne ustalenia poczynienie przez Sąd Rejonowy bez merytorycznych rozważań w tej kwestii, gdy apelacja strony opiera się na kwestionowaniu ustaleń faktycznych i oceny dowodów. Nadto, skarżący wskazał, że oczywiście uzasadniony jest również zarzut naruszenia art. 378 § 1 k.p.c. oraz art. 382 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. poprzez nierozpoznanie wszystkich zarzutów apelacji. W zaskarżonym wyroku, w ocenie skarżącego, brak uzasadnienia podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, oraz precyzyjnego przywołania przyczyn, dla jakich przeprowadzonym w sprawie dowodom Sąd odmówił wiarygodności. Dodatkowo, Sąd ponownie rozpoznając sprawę nie rozpoznał wszystkich zarzutów podniesionych przez pozwanego w apelacji, a ograniczył się jedynie do uwzględnienia, w wydanym po ponownym rozpoznaniu sprawy orzeczeniu, dyspozycji nakreślonych przez Sąd Najwyższy, nie analizując ponownie merytorycznie sprawy.

Powódka wniosła o nieprzyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, a także o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje

potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3), lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Skarżący wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnia jej oczywistą zasadnością ze względu na naruszenie przepisów prawa materialnego i procesowego.

Przesłanka przedsądu, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., odwołując się do bogatego orzecznictwa Sądu Najwyższego w tym zakresie, występuje wtedy, gdy bez pogłębionej analizy zastosowanych przez sąd przepisów prawa materialnego i bez wnikania w szczegóły postępowania dowodowego - dla oceny naruszenia przepisów prawa procesowego, można stwierdzić zasadność przytoczonych podstaw kasacyjnych (por. postanowienie SN z 10 lipca 2007 r., II UK 45/07, LEX nr 898439). Skarżący powinien zatem nie tylko wskazać, ale i wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widoczną *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej i bez wnikania w szczegóły sprawy. Spełnienie tej przesłanki możliwe jest wyłącznie przy tak ewidentnym naruszeniu prawa, którego stwierdzenie nie wymaga dokonywania pogłębionej analizy prawnej lub prawniczej (por. postanowienie SN z 4 grudnia 2014 r., III PK 75/14, LEX nr 1621619).

W tej sprawie sytuacja taka nie występuje. Wniosek taki wynika z zestawienia twierdzeń i argumentacji skarżącego zawartych we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z treścią zaskarżonego rozstrzygnięcia. Sąd drugiej instancji ocenił prawidłowość postępowania dowodowego przeprowadzonego przez Sąd pierwszej instancji, w tym z perspektywy granic swobodnej oceny dowodów wyznaczonych przepisami prawa procesowego, doświadczeniem życiowym oraz zasadami logicznego rozumowania, i podzielił dokonane przez ten Sąd ustalenia faktyczne. Przyjęcie przez Sąd drugiej instancji, że powódka pracowała w godzinach nadliczbowych stanowiło wynik z jednej strony oceny dowodów z dokumentów, zeznań świadków oraz powódki - wymienionych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, z drugiej - ustalenia, że pozwany nieprawidłowo prowadził ewidencję czasu pracy (brak wskazywania konkretnych godzin pracy powódki; brak ewidencji za okres od lipca 2010 r. do marca 2011 r.) i

nie wykazania przez pozwanego w inny sposób, że powódka pracy w godzinach nadliczbowych rzeczywiście nie wykonywała.

Uwzględniając powyższe, skarga kasacyjna nie jest oczywiście uzasadniona ze względu na okoliczności wskazane we wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania. Tym samym, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.

Odnosnie wniosku powódki o zasądzenie kosztów postępowania wywołanych wniesieniem skargi kasacyjnej, Sąd Najwyższy nie uwzględnił tego wniosku, ponieważ odpis odpowiedzi na skargi kasacyjnej, wbrew dyspozycji art. 132 § 1 k.p.c., nie został doręczony przez pełnomocnika powódki pełnomocnikowi drugiej strony. Z akta sprawy wynika, że odpis odpowiedzi na skargę kasacyjną został doręczony drugiej stronie przez Sąd Okręgowy. Skoro odpowiedź na skargę kasacyjną powinna zostać zwrócona zgodnie z art. 132 § 1 zdanie trzecie k.p.c., to nie jest możliwe uwzględnienie wniosku o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego zawartego w tym piśmie.